

'De nieuwe koningin van de thriller.' ★★★★★

SANDRINE DESTOMBES

HET
DUBBELE
GEHEIM
VAN DE
FAMILIE
LESSAGE

XANDER

THRILLER

Proloog

1 september 1989

‘... Bison Futé adviseert alle automobilisten om tussen 10.00 en 18.00 uur de snelwegen te mijden. Voor aanstaande zondag is code oranje afgegeven.

Ander nieuws: nog steeds geen spoor van de tweeling uit Piolenc, de twee vermiste kinderen van elf jaar oud die afgelopen zaterdag spoorloos verdwenen van het knoflookfeest dat, zoals ieder jaar, het laatste weekend van augustus werd gehouden. Een nieuwe zoektocht van de gendarmerie van Orange gaat morgenochtend om tien uur van start. Onze speciale verslaggever, Matthieu Boteau, sprak een aantal dorpsgenoten die mee willen helpen zoeken...’

11 november 1989

‘... Met dank aan Olivier Yann en Bertrand Corte voor deze reportage. Naar aanleiding van dit nieuws zendt Antenne 2 vanavond een historische documentaire uit over hoe de bouw van de Berlijnse Muur in zijn werk ging, gevolgd door een speciale uitzending gewijd aan de politieke en economische uitdagingen waarvoor Duitsland zich vanaf nu gesteld zal zien.

En ander nieuws: de vermissingszaak van de tweeling uit Piolenc heeft een dramatische wending genomen. Het tweelingzusje Solène is vanochtend dood aangetroffen op het kerkhof van de kapel van Saint-Michel de Castellas in de buurt van Uchaux, zo'n tien kilometer van de plek waar ze voor het laatst was gezien. Volgens de eerste bevindingen van de gendarmerie zou het meisje al minstens vierentwintig uur dood zijn. We spraken met de hovenier van de parochie die de macabere ontdekking deed. De man, die nog zeer geëmotioneerd was, vergeleek de kleine Solène met een engel. Ze droeg een witte jurk en een bloemenkrans in haar haar. Ze zag er zo vredig uit dat hij ondanks de kou eerst nog dacht dat ze daar lag te slapen, maar toen herkende hij het vermiste meisje van het opsporingsbericht dat in de regio nog op grote schaal wordt uitgezonden. Haar tweelingbroer is nog steeds spoorloos, maar het is duidelijk dat de gruwelijke ontdekking tot hernieuwd onderzoek en hopelijk ook tot nieuwe aanwijzingen zal leiden...'

1 januari 1990

'... dat er alleen al in dit departement 197 auto's in brand zijn gestoken. Volgens het hoofdcommissariaat van de politie is er niettemin sprake van een lichte daling ten opzichte van vorig jaar.

Een andere daad van vandalisme tijdens deze oudejaarsnacht, die evenwel geen verband houdt met de festiviteiten of overmatig drankgebruik: de inwoners van Piolenc, een dorp in de Vaucluse, werden vanochtend geconfronteerd met woedende leuzen op de gevel van hun gemeentehuis. De bloedrode graffiti beschuldigden de autoriteiten van ernstige nalatigheid in de zoektocht naar Raphaël, de tweelingbroer uit Piolenc die nog steeds wordt vermist. Het onderzoek naar de moord op zijn zusje is nog gaande, maar de gendarmerie van Orange laat doorschemeren niet erg optimistisch te zijn over de overlevingskansen van de jongen die, laten we dat niet vergeten, nog maar elf jaar oud is.'

14 februari 1996

‘...deze feestdag die in de Verenigde Staten alom wordt gevierd, is in Frankrijk echter onderwerp van discussie. Want de vrouwelijke helft van de bevolking mag dan misschien wel niets tegen een romantisch etentje of een cadeautje hebben, maar uit het hierna volgende straat-interview blijkt toch wel dat mannen daar iets anders over denken en het feest van de liefde vooral als commerciële onzin zien...

Dank je wel, Alain Faure, voor deze reportage. We komen nu terug op iets waar we eerder deze week al verslag van deden. Aanstaaende maandag zal Victor Lessage een verzoek indienen tot heropening van het onderzoek naar de moord op zijn dochter Solène en de verdwijning van zijn zoon Raphaël. Zeven jaar na dato verklaart de man zich bereid het lichaam van zijn dochter te laten opgraven om DNA te laten afnemen. Sinds een jaar wordt namelijk in toenemende mate gebruikgemaakt van deze techniek, waarmee de politie in korte tijd een groot aantal zaken heeft weten op te lossen. Hier bij ons in de studio Michel Chevalet, die ons iets gaat vertellen over dit zogeheten mitochondriale DNA-onderzoek – ik hoop dat ik het goed uitspreek – en hoe die ontdekking op forensisch gebied een ware revolutie teweeg heeft gebracht.’

31 augustus 2009

‘... Minister van Onderwijs Luc Chatel, nog geen twee maanden geleden aangetreden, verwacht dat het begin van het nieuwe schooljaar enigszins stormachtig zal verlopen. Hij zal morgenochtend in onze studio aanwezig zijn om uit te leggen wat er het komend jaar voor onze kinderen gaat veranderen en vragen uit het publiek te beantwoorden.

Vandaag zal om drie uur de begrafenis plaatsvinden van Luce Lessage, de moeder van de tweeling uit Piolenc, die zich woensdag jongstleden van het leven heeft beroofd, op de dag af twintig jaar na de ver-

dwijning van haar kinderen. Het stoffelijk overschot van Solène werd tweeëenhalve maand later teruggevonden, maar de moord op het meisje is nooit opgelost. Haar broer Raphaël wordt nog steeds vermist. Na de uitvaart zal er in Piolenc een stille tocht worden gehouden. De organisatoren verwachten een opkomst van meer dan tienduizend man, oftewel tweemaal zoveel als het aantal inwoners van het dorp, en hopen hiermee nieuwe media-aandacht te genereren voor deze tragische zaak die niemand in de Vaucluse onberoerd heeft gelaten. Victor Lessage, de vader van de tweeling, zal de stoet leiden.’

21 juni 2018

‘... ondanks de grootschalige zoektocht die de politie op touw heeft gezet, ontbreekt nog steeds elk spoor van Nadia Vernois. Het meisje van elf werd voor het laatst gezien voor haar school, La Ròca, in Piolenc. Nadia, die normaal gesproken met twee vriendinnen oploopt, had gezegd dat ze een afspraak bij de dokter had en liep toen de andere kant op. Sindsdien heeft niemand meer iets van het meisje vernomen. Deze verdwijning roept hele nare herinneringen op bij de bewoners van het dorp. Op een maand na negenentwintig jaar geleden zijn daar namelijk ook al twee kinderen verdwenen, de tweeling Solène en Raphaël. Laten we hopen dat Nadia niet hetzelfde lot zal treffen als Solène. De moord op dit meisje is nog steeds niet opgelost en zal over een maand zijn verjaard.

Om op een ietwat vrolijker noot te eindigen herinneren we u eraan dat vandaag de zesendertigste editie van het Fête de la Musique wordt gehouden, maar dat er helaas voor een groot deel van Frankrijk regen wordt voorspeld. Dit mag de pret echter niet drukken van de jonge musici in de dop die Florent Thomas voor deze uitzending heeft gesproken. Florent, kom er maar in...’

1

Jean verloor Victor Lessage geen ogenblik uit het oog terwijl hij zat te wachten op een antwoord dat maar niet kwam. Zijn oud-collega's van de gendarmerie van Orange hadden hem een gunst bewezen door hem toe te laten bij de man die hij al bijna dertig jaar kende en die zich nu in voorlopige hechtenis bevond. Victor had zelf om hem gevraagd. Na al die jaren had de vader van de tweeling nog steeds vertrouwen in hem, en Jean wist eigenlijk niet of dat wel terecht was.

‘Zeg alsjeblieft dat je niks te maken hebt met de verdwijning van Nadia.’

‘Hoe durf je me zoiets te vragen?’ antwoordde Victor verslagen.

Zo kende Jean hem niet. Dit was nieuw. Victor Lessage was al dertig jaar een boze man. Opstandig, provocerend en soms zelfs beschuldigend, maar verslagen, nee, dat nooit. Jean vond het vreselijk dat hij hem die vraag had moeten stellen, maar Lessage had de schijn tegen en hij bewees de man geen dienst door dat te negeren.

‘Waarom heb je om mij gevraagd?’

‘Je weet best dat ze toch niet naar me luisteren. Ik ben de ideale verdachte. Ik strijd er nu al maanden voor dat de moord op Solène niet verjaart, en opeens wordt er vlak voor de fatale datum wéér een meisje ontvoerd. Ze gaan mijn zaak heropenen, dat kun je op je vin-

gers natellen. Je collega's hebben dan wel niet het buskruit uitgevonden, maar dit ligt zó voor de hand. Ik ben de eerste die baat heeft bij die verdwijning. Als ik hen was, zou ik mezelf ook hebben opgepakt.'

Jean glimlachte. Sinds ze elkaar kenden had Victor zijn minachting voor de politie nooit onder stoelen of banken gestoken, en dat kon je hem niet echt kwalijk nemen. Zijn beide kinderen waren verdwenen, zijn dochter voorgoed, en zijn zoon waarschijnlijk ook, en niemand had ook maar enig licht op de zaak kunnen werpen. Maar wat hij niet snapte, was waarom hij, Jean Wimez, die toentertijd het onderzoek had geleid, altijd op iets meer sympathie had kunnen rekenen.

'Ze hebben nog andere aanwijzingen,' vervolgde Jean met tegenzin. 'Ze hebben een haarspeldje van het meisje in jouw woonkamer gevonden.'

'Nadia kwam af en toe bij me langs.'

'Hoezo, kwam af en toe bij je langs? Sinds wanneer? Heb je dat aan mijn collega's verteld?'

'Zodat ze ook nog gaan denken dat ik een ouwe viespeuk ben? Nee, dank je wel.'

'Vertel me dan waarom Nadia bij je langskwam!' drong Jean aan, slecht op zijn gemak.

'Rustig maar, Jeannot, het is niet wat je denkt. Er was niets ongezonks aan. Natuurlijk, de eerste de beste zielenknijper zou je waarschijnlijk vertellen dat ik mijn gevoelens op dat kind projecteerde, maar ik zweer je dat dat niet zo is. Nadia wist wat ons was overkomen, ze wist er zelfs een hele hoop van af. Ze had besloten om een spreekbeurt over Solène te houden. Je weet wel, zo'n voordracht aan het eind van het jaar, als je de hele klas moet vertellen wat je allemaal over een bepaald onderwerp te weten bent gekomen. Ze had zich in haar hoofd gezet dat alle kinderen van haar leeftijd moesten weten wat mijn gezin was overkomen. Zodat het niet vergeten zou worden

of zoiets. Haar hart zat op de goede plaats, weet je, en ze was ook nog eens wijs voor haar jaren!

‘Waarom praat je over haar in de verleden tijd?’ zei Jean op een toon die barser klonk dan hij had gewild.

‘Je hebt gelijk,’ verzuchtte Victor. ‘Misschien ben ik toch aan het projecteren geslagen. Hoor eens, Jean, ik weet niet wat er met dat meisje is gebeurd, maar ik zweer je, als ze me hier uit laten, ga ik als eerste naar haar op zoek. Denk maar niet dat ik me minder alleen zou voelen als haar iets is overkomen. Verdriet kun je niet delen. Daar ben ik wel achter gekomen.’

Jean keek de man die hij altijd heimelijk had bewonderd aandachtig aan. Victor had al die jaren als een leeuw gevochten. Om voor elkaar te krijgen dat er recht zou geschieden en ze hem en zijn kinderen niet zouden vergeten. Zelfs de zelfmoord van zijn vrouw had zijn honger naar de waarheid niet kunnen stillen. Victor was in zijn vrije tijd onafgebroken op zoek geweest naar manieren om een doorbraak te forceren. Hij ploos alle wetenschappelijke tijdschriften na op nieuwe technieken die ze konden inzetten in zijn zaak. Zo was hij op het idee van die DNA-test gekomen terwijl de gendarmes nog altijd in het duister tastten. Helaas had hij zijn dochtertje voor niets laten opgraven. De tests hadden geen match opgeleverd en Victor had zich voor de zoveelste keer zitten te verbijten. Hij had een stichting ter nagedachtenis aan Solène opgericht die in de eerste jaren flink wat leden had geteld, maar de tijd had zijn werk gedaan en velen waren weer afgehaakt. Toen Facebook zijn intrede deed, had Victor onmiddellijk een computer gekocht en een account aangemaakt. Hij had al jaren geleden begrepen wat een impact een massamedium kon hebben. Het stoute staaltje dat hij bijna dertig jaar geleden met het gemeentehuis had uitgehaald had indertijd het journaal gehaald en hem de steun opgeleverd van talloze sympathisanten in het hele land. Victor maakte dus gebruik van de nieuwe instrumenten die hem ter be-

schikking werden gesteld, de sociale media. Hij had meer dan vijfduizend ‘vrienden’ op Facebook. Hij kende er geen een persoonlijk, maar dat weerhield hem er niet van om hun hulp in te roepen zodra hij de autoriteiten eraan wilde herinneren dat de zaak nog steeds niet was opgelost. Tot nog toe waren zijn inspanningen niet beloond, en dit was beslist een van de dingen die Jeans bewondering afdwong: deze man die eerst zijn kinderen en toen ook nog zijn vrouw had verloren, gaf nog steeds niet op.

‘Mijn collega’s zeiden dat je geen alibi hebt voor het moment van haar verdwijning,’ vervolgde hij even later.

‘Wanneer hou je nou eens op met ze je “collega’s” te noemen?’ beet Victor hem toe. ‘Je bent al bijna tien jaar met pensioen.’

‘Je weet wat ze zeggen: eens een gendarme, altijd een gendarme...’

‘Nog nooit van gehoord!’

‘Misschien heb ik het wel verzonnen,’ gaf Jean toe. ‘Maar kunnen we het nog even over je alibi hebben?’

‘Wat moet ik daar nog meer over zeggen dan wat ik hun al heb verteld? Ik was thuis. Eenzaam en alleen. Zoals elke dag van de week sinds Luce heeft besloten zich te verhangen.’

‘En niemand heeft je die dag gezien?’

‘Wat begrijp je niet aan “eenzaam en alleen”?’

‘Even serieus, alsjeblieft. Heb je niemand gebeld? Of een *video on demand* besteld?’

‘Midden op de dag?’

‘Werk eens even mee, Victor! Mocht je het nog niet hebben begrepen, ik probeer je te helpen.’

Victor leek er even wat serieuzer over na te denken, maar schudde toen zijn hoofd.

‘Eenzaam en alleen en niets omhanden. De ideale verdachte!’

‘Ik geloof niet dat je de ernst van de situatie begrijpt!’ wond Jean zich op.

‘Integendeel,’ antwoordde Victor koeltjes. ‘Als iemand de ernst van de situatie begrijpt, dan ben ik het wel! Terwijl wij gezellig met elkaar zitten te keuvelen en je collega’s, zoals jij ze noemt, nepbewijzen aan het verzamelen zijn, zoekt er helemaal niemand naar Nadia.’

‘Dat is niet waar, dat kun je niet zeggen! Ze zijn met man en macht aan het werk. Je huis en je tuin zijn al overhoop gehaald, en op dit eigenste moment zijn ze je wijngaarden aan het doorzoeken.’

‘Nou, moge God dat kind dan beschermen, Jean, want niemand anders zal dat doen!’